

ԻՆՁ ԿԸ ԹՈՒԻ ԹԷ ԱՊՐԱԾ ԵՄ

Ինձ կը բըլի թէ ապրած եմ Ելլադայի մէջ հին ատեն,
Սոկրատին պէս վընիտ հոգւով իմաստասէր մըն եմ եղած,
Աստուածային գաղտնիքին դէմ կեցած եմ լուռ ու երկիւղած,
Սֆանչահար գայն դիտելու եւ լուծելու գայն ըզբաղած....:

Սակաւընտիր աշակերտներ զիս ցերեկին կը շուրջպատեն
Հովանաւոր ծառի մը տակ, Աֆրորոլի ոտքին ներքեւ,
Զիս կ'ունկնդրեն անյագօրէն, եւ մերթ քառով մ'արփիաթել՝
Անջրպետին մէջ իրենց հետ կը վազցընեն զիս հեւ ի հեւ....:

Այր չափահաս եւ ծանրախոհ, այդ թարմերամ խումբին մէջտեղ
Ես իմ հոգիս անդրադարձած անոնց աչքին մէջ կը գտնեմ.
Քընարական ձեւ ու ձայնով, խաղաղաւէտ ու լուսադէմ՝
Անոնք կանանչ կղզիներ են՝ խորհուրդներու ծրփանքին դէմ....:

Իմաստութիւն, դուն կը քղիս առատայորդ եւ մաքրագեղ,
Հորիզոնին վըրայ կանգնող սա՛ հեշտագիծ բլրուններէն,
Սա՛ երկընքէն մաքուր ու նուրբ, եւ այս տըղոց խումբէն նորէն՝
Որոնք, աղբիւր մշտանորոգ, տիեզերքի թարմութիւնն են...

Ի՛նչ փոյթ թէ զիս չըհասկնան, դատապարտեն ալ ուրիշներ,
Ի՛նչ փոյթ եթէ զիս քարկոծեն, նամբուս վրայ հայհուչ քառնան,
Թէ ի վերջոյ ինձ երկարեն նաեւ քաժակն ալ սեւ մահուան,
Եւ արտասուօք ինձմէ գատուին աշակերտներս անտիական....:

Իմաստութիւն, միշտ կը ծըռեմ առջիդ գըլո՛ւխըս ալեհեք...
Կեանքս ամբողջ պաշտամունքիդ նըւիրելէ յետոյ՝ հիմայ,
Իր հուսկ ժրպիտն ալ իմ հոգիս ահա վըրադ դեռ կը քանայ,
Եւ այդ ժրպիտը կը մընայ այս լեռներուն, հողին վրայ....:

1912

ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ